

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 4

În capitolul 4 se tratează în continuare tema referitoare la odihna lui Dumnezeu. Când izraeliții în pustie au ajuns la granițele țării făgăduite, prin necredință *au refuzat* să intre în Canaan, Dumnezeu *a jurat* în mânia Sa: „Nu vor intra în odihna Mea!”, și toți au căzut în pustie. „*Să ne temem*”, spune Pavel în versetul 1, „*ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă.*”

În acest context este clar despre ce odihnă este vorba aici. Aici nu este vorba de odihna, pe care conștiința noastră a găsit-o prin sângele lui Hristos; și nici de odihna, care este partea noastră în timpul călătoriei noastre aici pe pământ prin încrederea noastră în dragostea și puterea lui Dumnezeu, ci de odihna în care a intrat Hristos glorificat, și care ne așteaptă în locuințele veșnice la sfârșitul călătoriei noastre prin pustie. Noi am fost eliberați din Egipt (lume) și ne aflăm în călătorie spre Canaan (cer). Pericolul nu constă în aceea, că sângele nu ar fi înaintea tronului de har (și pentru că el este acolo, aceasta dă conștiinței noastre odihnă în prezența lui Dumnezeu); ci în aceea, că noi pierim pe drum, așa cum mulți au pierit în pustie prin necredință. „Cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit (literar: nefiind amestecat cu credință)” (versetul 2). Numai, „noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă” (versetul 3); căci și nouă ni s-a vestit o veste bună, ca și aceluia. Vestea bună aici nu este vestea despre iertarea păcatelor noastre prin sângele lui Hristos, ci predica despre Hristos glorificat, prin care noi am devenit părtași ai chemării cerești și tovarăși ai Acestuia. De aceea nu se vorbește despre odihna pe care noi am găsit-o pentru conștiința noastră prin credința în Hristos și prin încrederea noastră în jertfa Sa și în sângele Său, ci despre odihna care ne așteaptă când noi la sfârșitul călătoriei noastre prin pustie am ajuns în Canaanul ceresc.

Exact și frumos ne este prezentată această odihnă. Dumnezeu Și-a pregătit El Însuși o odihnă după terminarea lucrării creației. Și după ce El a condus poporul Său prin pustie, El a făgăduit o odihnă în Canaan. Dar ce s-a petrecut? Vai, omul a deranjat această odihnă. Să Se poată odihni Creatorul, când ceea ce El a creat a fost stricat prin păcat? Cu siguranță, nu! Din acest moment a început din nou lucrarea Sa. Ce har! „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez”, a spus Mântuitorul nostru. Și Israel a deranjat odihna în Canaan prin necredința Sa, prin păcatele sale și prin încăpățânarea sa. Căci, spune Pavel, dacă Iosua ar fi dus poporul la odihnă, atunci David n-ar fi vorbit după atâta timp despre o altă odihnă. „*Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu*”, aceasta înseamnă, pentru aceia care cred și perseverează până la sfârșit (versetele 6-9).

Și care este această odihnă? Este odihna lui Dumnezeu Însuși. „Cei neascultători nu vor intra în odihna *Mea*”, zice Domnul. Gând nespuse de minunat! Adam a deranjat odihna lui Dumnezeu după creație. Israel a deranjat odihna în țara făgăduită. Nu mai rămâne nici o odihnă? Ba da, Dumnezeu a găsit-o în *Hristos*. Hristos a nimicit păcatul și a făcut o ispășire veșnică. El va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale. Toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi împăcate și curățite prin El. Va fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea, și unde totul va fi adus în ordine conform planului veșnic al lui Dumnezeu, spre glorificarea Sa. Nu va mai rămâne nimic care va trebui curățit și împăcat; și nici un

vrăjmaș nu se va mai ridica împotriva lui Dumnezeu. El Se va putea bucura de lucrarea mâinilor Sale cu o bucurie care niciodată nu va mai putea fi distrusă, ci ea va rămâne veșnic. Noi, cei care credem, avem voie să avem parte cândva de această odihnă. „*Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale.*” (versetul 10).

Ce fericire va fi, să ai parte de această odihnă! Este o odihnă desăvârșită. Orice lucrare, toate încercările credinței în pustie, orice luptă, toate faptele, pe care noi le facem aici pe pământ, vor înceta. Noi vom fi nu numai eliberați de puterea păcatului, care locuiește în noi, și din orice ispită, ci orice lucrare, orice osteneală și toată lupta omului nou vor înceta. Dumnezeu Se odihnește de lucrările Sale, și cu adevărat, ele sunt bune. Astfel și noi ne vom odihni atunci împreună cu El. Acum noi suntem în pustie, cu toate grijile ei, cu toate ostenelele ei și cu toate vicisitudinile ei; noi avem și de luptat cu răutățile spirituale din locurile cerești, dar atunci ne vom odihni de lucrul nostru, ne vom odihni la inima lui Dumnezeu, ne vom odihni în locașul Lui cel veșnic, și nimic nu va mai tulbura vreodată această odihnă. Atât odihna din creație cât și odihna din Canaan au fost deranjate, dar această odihnă, odihna creației noi, va dura până în veșnicie netulburată. Ce perspectivă nespus de minunată!

De aceea să depunem tot efortul, ca să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă, potrivit cu acel exemplu de neascultare, de care izraeliții în pustie s-au făcut vinovați. Să ne îndreptăm privirea spre finalul călătoriei noastre, spre locuința cerească, spre țara odihnei veșnice, unde va fi plinătate de bucurie înaintea Domnului. Atunci vom merge cu îndrăzneală pe drumul nostru, până va veni Domnul, ca să ne ducă în multele locuințe ale casei Tatălui. La sfârșitul celor patruzeci de ani de călătorie prin pustie, Caleb, ai cărui ochi au fost permanent îndreptați spre țara minunată, putea adevări, că puterea lui era la fel de mare ca la ieșirea din Egipt; și Pavel putea spune plin de bucurie la sfârșitul călătoriei sale: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înainte cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător în ziua aceea!”

În mod ciudat aici nu se amintește că pentru noi creștinii odihna este în cer. Prin aceasta rămâne deschisă ușa și pentru o odihnă pe pământ, pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu, în concordanță cu făgăduințele date acestui popor.

La sfârșitul capitolului nostru, Pavel arată cele două mijloace, pe care Dumnezeu le-a dat și pe care El le folosește, ca să ne păzească și să ne mângâie pe drum, pentru ca noi la sfârșitul călătoriei să ajungem în siguranță la țintă și să putem intra în țara odihnei veșnice. Aceste două mijloace sunt Cuvântul lui Dumnezeu și slujba de Mare Preot a lui Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca revelație a lui Dumnezeu și expresie a Ființei și voii Sale, în mijlocul împrejurărilor, în care ne aflăm noi, îndreaptă tot ce în inima noastră nu este în concordanță cu El. El este „*viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei*”. El taie totul, oricât de tare ar fi legat în gândurile noastre. Acolo unde natura (sufletul) și sentimentele ei se combină cu ceea ce este spiritual, el taie și desparte ca sabia cu două tăișuri a adevărului divin, ceea ce este de la noi și ceea ce este de la Dumnezeu. El este un judecător „*al gândurilor și intențiilor inimii*”. Dar, venind de la Dumnezeu, el are și un alt caracter. El este ochiul Său, deschis peste conștiința noastră; el ne așează în prezența lui Dumnezeu și revelează toate lucrurile din noi. „*Nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face*”. (versetele 12-13).

Așa de puternică este Unealta, pe care Dumnezeu o folosește, ca să judece în noi tot ce ar putea să ne împiedice, ca bucuroși, cu inimi fericite, întăriți prin credința și încrederea în Dumnezeu, să continuăm călătoria noastră prin pustie și s-o ducem până la capăt. Tot ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu; tot ce este din carne și ar putea să ne ademenească la necredință și lipsă de curaj, este un obstacol pe calea noastră și ar putea să ne amăgească la poticnire și cădere, la oprire pe cale sau întoarcere înapoi. În credințioșia Sa Dumnezeu lucrează prin Cuvântul Său în noi și judecă gândurile și intențiile inimii. O inimă sinceră recunoaște în aceasta un har nespus de mare. Desigur este greu și uneori chinuitor în lucrarea Sa, dar în aceasta este inclusă o binecuvântare nespus de mare și deosebit de prețioasă. Cine vrea ca la sfârșitul călătoriei sale să intre în odihna cerească, se bucură când i se arată obstacole pe drum. Dacă voința proprie este zdrobită, atunci poftele cărnii sunt stăpânite și ispitele și pericolele care rezultă din ele sunt înlăturate. Cine se judecă pe sine însuși în lumina lui Dumnezeu, acela primește putere și energie ca să meargă cu bucurie pe drumul său și la sfârșit să intre în odihna veșnică.

Însă noi nu avem nevoie numai de judecarea permanentă de sine însuși prin Cuvântul lui Dumnezeu, ci în lumea aceasta plină de ispite și nevoi avem nevoie și de mângâiere. Aceasta o găsim în lucrarea de Mare Preot a lui Hristos, despre care Pavel vorbește aici și în capitolul următor.

„Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.” (versetele 14-16).

Noi avem un Mare Preot, care a străbătut cerurile. Așa cum Aaron a mers din tabăra izraelită prin curtea din față, prin locul sfânt și a intrat în Locul Preasfânt, tot așa și Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat de pe pământul acesta și a trecut prin cerul norilor, ca să intre în cerul al treilea, în locul sfânt ceresc, al locuinței lui Dumnezeu și să-Și ocupe locul la dreapta lui Dumnezeu. El este acolo în glorie; nici o suferință nu-L mai poate lovi, nici o încercare nu mai poate veni asupra Sa; El este mai presus de toate. Dar aici jos El a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi. De aceea El poate avea milă și compasiune cu slăbiciunile noastre. Ca să poți avea milă, trebuie să fi fost în aceleași situații. Marele nostru Preot Isus, Fiul lui Dumnezeu, a intrat ca *Om* în cer și poate deci să simtă împreună cu noi oamenii; și deoarece, atunci când El a fost pe pământ, a avut parte de toate suferințele și durerile, de care noi avem parte, El poate avea milă de noi și se poate transpune în toate situațiile, în care noi ne aflăm aici jos.

În același timp noi trebuie să mărturisim, că este vorba de *slăbiciuni*, și nicidecum de păcate. Cuvintele lui Pavel sunt deseori fals interpretate și prin aceasta fals aplicate. De îndată ce păcatele sunt numite slăbiciuni, păcatul își pierde urâciunea și oroarea; dar dacă slăbiciunile sunt numite păcate, atunci ne lăsăm jefuiți de mângâierea pe care ne-o făgăduiește mila lui Isus. Este clar, că Domnul nu poate avea milă cu păcatele. Mila, așa cum se înțelege aici acest cuvânt, nu este îndurare, ci sentiment de compasiune, simpatie. Domnul poate desigur privi cu compătimire spre un păcătos, dar El niciodată nu poate avea milă cu păcatul. Dimpotrivă, El condamnă păcatul, are oroare față de el și l-a nimicit la cruce. De aceea Pavel spune, că Isus a fost ispitit în toate în același fel ca noi, *în afară de păcat*. Hristos n-a cunoscut nici un păcat; El nu a avut dorințe nestăpânite; în toate ispitirile de care a avut parte,

păcatul a fost exclus. „Prințul lumii acesteia”, spune Domnul, „nu are nimic în Mine”. Satan nu a găsit nici un punct de legătură în El. Este blasfemie să aplici la Hristos ceea ce spune Pavel despre sine însuși și ce fiecare dintre noi poate mărturisi despre sine însuși: „Știu, că nimic bun nu locuiește în mine, aceasta este carnea mea”.

Dar Domnul nostru a fost ispitit aici jos în toate privințele. El era sărac; I-a fost foame și sete; a fost disprețuit, batjocorit, lepădat; a fost urmărit și maltrat de vrăjmașii Săi, neînțeleș de prietenii Săi, dezamăgit de ucenicii Săi. El a trebuit să îndure toate urmările păcatului. El nu a fost niciodată bolnav, (nu putea să fie bolnav, căci în El nu era nici un păcat și deci El nu avea un trup muritor și expus putrezirii, deși putea să moară, și El a murit chiar); dar când El a vindecat pe cei suferinzi, El a luat bolile lor asupra Sa și a simțit durerile lor, așa cum citim în evanghelia după Matei 8.17; așa cum o mamă lângă leagănul copilului ei bolnav suferă mai mult decât copilul. Nu există nici o suferință omenească, de care El să nu fi avut parte, nici o durere, pe care El să nu o fi simțit, nici o luptă, pe care El să nu o fi luptat, nici o dezamăgire, de care să nu fi avut parte. Deci în toate acestea El poate simți împreună cu noi. El ne poate spune: știu ce suferiți voi; cunosc durerile voastre, Eu Însumi am avut parte de ele și le-am simțit. Noi toți știm din experiență ce mângâiere este dacă putem spune suferința noastră unui prieten despre care știm, că el însuși a fost în această suferință și a suportat aceleași dureri. Un astfel de Prieten este Isus. El este Marele Preot al nostru, care are milă. El a fost ispitit în toate, ca și noi, și de aceea poate avea milă cu toate slăbiciunile noastre.

Deoarece noi avem un astfel de Mare Preot în cer, care se preocupă cu toate necazurile și slăbiciunile noastre, potrivit cu cunoștința pe care El Însumi o are despre acestea și după puterea harului, noi putem pași cu îndrăzneală înaintea tronului harului. În baza funcției Sale de Mare Preot, tronul harului stă deschis pentru noi. Nimic nu ne stă în drum, nimic nu ne împiedică, să ne apropiem cu îndrăzneală, pentru ca în toate slăbiciunile să primim îndurare și în fiecare luptă să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit. Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Mare Preot al nostru nu numai ne-a deschis accesul la tronul lui Dumnezeu, ci El Se preocupă acolo cu noi, simte împreună cu noi în toate slăbiciunile noastre de aici de pe pământ și este cauza pentru care Dumnezeu, Domnul, ne face să avem parte de îndurarea Sa și de harul Său, așa că prin aceasta noi suntem făcuți capabili să ținem cu tărie mărturisirea și să răbdăm până la sfârșit.